

ЖЪЛТОТО ПЕТЛЕ

Товарният влак № 147, почернял и мръсен от тунелите, изпухтя като бивол още няколко пъти и спря пред водопойния кран на малката гара Гашевци.

Беше студена и мъглива пролетна утрин. Слънцето напразно се мъчеше да пробие с лъчите си дебелия кожух от наплатени облаци и мъгли под него. Едновременно почти със спирането на влака от различни страни заслизаха настръхнали от студ началникът на влака, вагонопазачът, спирачите, прекосяваха набързо перона и се намъкваха в канцеларията. Престоят беше само няколко минути и всеки бързаше да стъпи малко на здрава земя и да се нагрее около бумтящата печка. Началникът подскочаше на място, вагонопазачът си разтриваше коленете, а единият от спирачите, изул лявата си обувка, седнал на стола, беше проточил грамаден крак, обут в шарен вълнен чорап със скъсана пета, която почти се беше долепила до нажежената ламарина.

Грееха се и мълчаха. От време на време само някой ще изругае лошото време, лошото разписание на техния влак, лошия живот на железничаря изобщо и други лоши работи, които човек при такова настроение може да измисли.

Във влака бяха останали само черният като Негус огняр и машинистът с кожен каскет, който, облегнат до вратата на локомотива, пушеше и гледаше разсеяно едва раззеленилото се поле.

Както стоеше загледан, той дочу смътно изотзад откъм перона сигнал за тръгване, посегна с ръка, отговори му, без да се обръща назад, след това дръпна регулатора и черният бивол опъна шия, запухтя най-напред бавно, после често-често, затрака, потъна в гъстата мъгла и се изгуби.

Дочули сигнала на машиниста, началникът на влака и другите първом не повярваха, но като надзърнаха през прозореца и видяха, че влакът заминава, хукнаха презглава да го гонят. Най-напред тичаше началникът, след него вагонопазачът, а отзад с един крак обут, а друг по шарен чорап препускаше спирачът.

– Какво стана бе? Къде са? – питаше началникът другия спирач, който беше останал да обслужва на водопойния кран, но в момента също бе отскочил до лавката, за да се загрее вътрешно.

– Отидоха, господин началник! Заминаха транзит! Дорде ги зърна, и ги глътна мъглата.

– Кой, кой им каза? Кой им даде сигнал да тръгнат? Как смеят?

– Съвсем не зная, господин началник.

– Ти чу ли сигнала?

– Чух, господин началник, слабо го чух, ама дорде пристигна, и те – транзит!

Изоставеният персонал стоеше като втрещен близо до влагалището и не знаеше какво да предприеме. Даже и босият спирач не се сещаше да си обуе обувката, а я държеше провиснала на кутрето му като заклана кокошка.

– Ами сега? – обади се вагонопазачът.

– Говеда с говеда! – беснееше началникът и триеше изпотено чело. – Ще ги науча аз, рапорт ще подам. Телеграфически ще донеса!

И като подскочи на място, извика:

– Тичайте в апаратната. Веднага да съобщят на гара Кленово за случката. Сигналните камбани да забият тревога! Да им кажат, че влакът е тръгнал без заповед, и да го върнат. Скоро! Скоро, докато не е станала катастрофа. Тичайте!

Всички се юрнаха обратно към гарата и уж каза "тичате", пък най-напред бягаше началникът на влака. Настана тревога и на гарата. Раздрънкаха се телефони, затрака телеграфът, разтичаха се чиновници... Най-после след около един час товарният влак № 147 само с машиниста и огняря се завърна и застана като виновен в края на района.

Около машиниста се струпаха всички.

– Безобразие, скандал! – ревеше началникът.
– Срамота бе, грехота! Какви последствия можеха да се явят! – ревеше началникът на гарата.
– Кой ви даде сигнал за тръгване бе, диванета? Кой ви свирна? Пулеше се една глава с червена фуражка.
– Сигнал бе, господа, сигнал чух с ушите си. Без сигнал тръгвам ли? Кой го е дал, не знам.
– Тъй беше, тъй беше – уверяваше ги огнярят.
– Как сигнал, какъв сигнал, когато аз бях в стаята на началника?
– Че сигнал, какъвто всякога сте ми давали.
– В съд ще ви дам и двамата. Ще видите вий един сигнал, че ще ме запомните, та друг път да си чистите ушите с кибритени клечки. Ще видите.
– Чакайте бе, хора, не се карайте – намеси се един от преносвачите на гарата, който слушаше отстриани. – Не са виновни хората бе!
– Ами кой тогава?
– Петлето бе, жълтото петле на стрелочника. Виках му аз толкова пъти: Панчо, му викам, тоя перушан, дето се учи да кукурига и не може да го скопоса както трябва, а го докарва на сигнална свирка, ще ни направи някоя пакост. Като се обади нощем, стряска ме от сън и все мисля, че влак заминава. Онзи ден и машинистът на пътничкия влак също се излъга и без малко щеше да потегли по негова команда, но аз бях наблизно и го спрях. Та петлето направи тази пакост. Аз бях горе при склада за въглища и го чух като изкукурига, веричката му... Не е виновен машинистът. То е, лисица да го яде. Не кукурига, а сякаш сигнал дава за тръгване.
Не се мина много, и пред входа на гара Гашевци беше залепено следното обявление:

Забранява се абсолютно да се разхождат малолетни петли из района на поверената ми гара. Виновните ще бъдат наказани най-строго.

От управлението на гарата

Освен това за постъпката на машиниста се заведе дълга преписка, която не е приключена и до днес, огнярят беше глобен, а виновното жълто петле пострада най-много. Осъдиха го, горкото, да престои голо-голеничко цели три часа при най-висока температура във фурната, задушено с кисело зеле.